

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj IX.

V Ljubljani 18. kimorca 1856.

List 38.

Nekaj zastran plesu.

(Konec.)

Po sprejemi sv. zakona je prav, ako se kak zajterk vžije, ali pa tudi, če okolišine pripustijo, primerna pojedina napravi, ki naj se pa dokonča, preden začnejo se zvezde lesketati. Na svatbo se snidejo sorodniki, prijatli in znanci, ki niso imeli drugod vgodne prilike se med seboj kaj pomenkovati, in ravno tukej se lahko pogovoré kaj pametniga in tudi vmes kako pesmico zapojejo. V takim nedolžnim razveseljevanji nikogar glava ne boli in srece ne žaluje, kjer se preveč dražiga časa ne zapravi, zdravje pa ne pohabi in denar nespametno ne potrafi.

Kristjanska deklica, tebe so starši pobožno zredili, so ti tudi prihranili nekaj petic, zdaj imaš priložnost, pošteno po keršansko v zakon stopiti in nevesta biti. Ali nikdar ne misli, da je zakon v cvetlice povit, on ima obilno ternja, ki te bo neusmiljeno bodlo, ako ti Bog ne pomaga; torej skerbi, se Bogu zdaj še posebno prikupiti. Poleg pota, kjer pogostoma memo hodiš, vidiš podobo našiga Zveličarja, vidiš kapelico Matere Božje. Ali kako revne so te prečastitljive podobe, na katerih se že več let ni celo nič popravljalo! Kadar v cerkev greš, se napraviš, in to je prav, le nečimernosti se v noši in povsod skerbno ogibaj. Tukej pa tudi vidiš marsiktere častitljive podobe na platno namalane, od njih se barve krusijo in semtertje se že skozi platno sveti. Ali bi ti šla v taki stari in lukničasti obleki v cerkev, ali bi v njej stopila k poroki pred altar? Oj ko bi ti, kristjanska deklica, ki si zdaj nevesta, me hotla poslušati, da bi nepotrebne in celo pregrešne potroške ob svoji svatbi nekoliko zmanjšala in saj nekoliko tega, kar bi se tako prihranilo, obrnila v olepšanje imenovanih prečastitljivih podob iz ljubezni do Boga, bi se za stan, v kteriga misliš stopiti, naklonila obilo Božjiga blagoslova. Nočem ti obširno razkladati, da poznaš tudi dosti živih podob Božjih v domačih revežih in ubožcih, ki jim primanjkuje živeža in obleke. Močno se boš Bogu prikupila, ako sebi nepotrečni šopir pritergaš in unim nakloniš.

Kristjanski mladeneč, ki imaš lepo posestvo in se še verh tega nadjaš, dokaj premoženja priženiti. Res zamoreš mnogo v majhnih dneh potrošiti, ako hočeš po sprideni šegi svatbo obhajati. Ti obilni stroški te bodo pa javalne kasnejše veselili, temveč bi ti kaj lahko utegnili celo kak žalosten spomin zapustiti. Saj bolj veš memo mene, če v tej okolici svatbo z godei po solnčnim zahodu obhajaš, kaj bo razberzdana voglarska, prezavska derhal uganjala po vasi in okrog tvojiga stanovanja: koliko jih bo na duši ranjenih, in kdo ti je porok, da bi nihče do smerti pretepen ne bil? Ti ne storiš tih hudobij, pa si jih v veliki meri deležen, ki ti bodo odvracévale za tvoj stan tolikanj potreben blagoslov in morde — za vselej zaterle.

Ako bi jez tako srečen bil, da bi ti, kristjanski ženin, blagovoli v djanji spolniti, kar ti svetujem, bo dan

poroke brez vsiga posebniga šumenja za-te poln veselja, ki ga boš še v sivi starosti z obilno množico družih blagovol.

Moj svet pa, ljubi ženin, je v tej reči tale: Pridsi od poroke, zmerno svoje prijatle podvori (postrezi jini), in glej, da se pred večernim mrakom razidiš. Zdaj lepo pre-rajtaj, koliko se je prihranilo, in ta znesek, ako ti je po volji, izroči svojimu duhovnemu pastirju in ga prosi, da naj on zanj trdno vezanih bukev, ki so naj bolj potrebne, nakupi, ki se bodo ljudem posojevale brati. Kakšen nespameten morde bo zastran tega svoj jezik brusil, pa zato se nič ne zmeni, ker tistiga še ni bilo, ki bi vsim ljudem ustregel, za-te je pa zlahtno delo polno tolažbe. Morde utegne tvoj lepi zgled še več posnemavcov dobiti, in kmali bo lepa farna bukvarnica napravljena, iz ktere bo obilno blažen sad dalječ okrog izviral.

Pa tudi za šole, reveže in druge obnokoristne stvari se utegnejo taki zneski obračati, ki gotovo zamorejo dušno in telesno, časno in večno srečo krepko pospeševati. —

Križnogorski.

Kaj lepiga in spodbudljiviga si je popolnik mesca velikiga travna po Ljubljani v svojo torbico nabral?

XIII.

Predragi prijatelj!

Devet in dvajseti šmarnični dan smo pogreb Marije Device obhajali.

Po ločenji te zlahtne duše od njeniga deviškiga telesa so po navadi tistih krajev in časov sveto Mariino truplo z dišečimi mazili pomazilili. V ta namen so verni z ljubeznijo veliko dragih mazil in nar lepših tancic skupej nanosili, da bi zamogli Mater svojiga Gospoda toliko vredniši in častitljivi pokopati. Sladkejši pa in prijetniši kot nar bolj dušee tance, v ktero so jo povili, je njeno sveto blaženo truplo duhtelo. Potem so njeno sveto telo na pripravljene, z zlahtnimi dišavami potrošene nosila ali pare položili in z leskece belim zagrinalam pokrili. Ko so ji bili vsi ljubezen in čast skazali, so jo vzdignili in nesli na tako lepo ozaljsanih nosilih sami sv. aposteljni proti vertu Getzemani na Oljsko goro. Za svojo ljubo materjo so šli otroci — prvi kristjani — psalne prepevaje in v molitvah zdihovaje. Do pokopališa pridši aposteljni sveto truplo na tla denejo ter ga v pripravi grob položé. Koliko solz se je pri tem opraviu prelilo! — „Tri dni“, piše Juvenal, Jeruzalemski patriarh, cesarju Marcijanu in cesarici Pulherii, „so aposteljni z vernimi vred na grobu svete Device prečuli, svoje glase in pesmi z angeli združevali, ki ta celi čas z nebeskimi glasbami niso prenehali“. — Pri spominu Mariiniga pogreba smo se učili, tudi svojih ranjeih spominjati se v molitvi in v dobrih delih, in jih ne samo do groba spremljati.

Tretji dan potem, ko so deviško telo s toliko častjo in žalostjo na vertu Getzemani pokopali, pride, kakor cerk-

veni očetje terdijo, ne brez čuda, tudi tisti apostelj v Jeruzalem, ki ni bil pri Marijini smerti pričujoč, namreč sv. Tomaž. Zalostno oznanilo Marijine smerti je njegovo srce globoko ranilo. Mater svojiga Gospoda in Boga še enkrat viditi, ves žalosten svoje tovarše prosi, naj bi mu grob odperli, kamor so jo položili. Priserčni prošnji se dovoli. — Kar je bilo pa po večni modrosti že zdavnej sklenjeno, se je zgodilo. Grob odprejo; čudna prijetna disava jim iz njega naproti zapuhti; pa oziraje se po svetim truplu ničesar več od njega ne najdejo, le tančice, belo zagrinjalo njene glave in nekoliko nevenljivih cvetlic, ki so jih bili k nji v grob položili, so našli. „In kako bi tudi“, — govori s potertjem naše svete cerkve sv. Janez Damašcan, — kako bi tudi smela truhnoba tistiga telesa lotiti se, v katerim je bilo življenje spočeto? Za Marijo je bila ravna, uglašena in lahka pot v nebesa pripravljena; zakaj če se bo, kakor Kristus sam poterdi, tam, kjer je on, tudi njegov učenec znajdel; kako bi ne bil on pred vsim posebno svoje Matere k sebi vzel? O koliko veselje je bilo pač tisti dan v nebesih! — Tako tedaj Marije ne najdemo v zaničevavnim Nazaretu, ne v revnim Betlehemskega hlevu, ne več na težavnim potu v Egipt, in tudi ne na bolečin polnim potu v Jeruzalem; ne zagledamo več Marije s kervjo oblite pod križem svojiga Božjiga Sina; vidimo jo pa s trumami blaženih duhov obdano v družbi Odrešenika sveta, kteriga Mati je ona; ugledamo jo s častjo spremljeno od svetlobelih korov nar čistejših devic, katerih krona in kraljica je Marija; vidimo jo v duhu visokočeseno od vsih Svetnikov in hvaljeno od milijonov tistih, kateri so bili po njeni priprošnji rešeni! Kolikokrat je v njenim čudnim življenji terpljenje terpljenju roko podajalo. Zdaj pa ji je smertni angel, kot nar ljubeznjivši prijatelj, oči rahlo zatisnil; ona je zdaj pri Bogu, pri Jezusu, kateri je Mater Devico v nebesa vzel, pri Jezusu, kateri je Devico v nebesih kronal. — Tudi mi bomo po smerti vstali, ali bo pa tudi naše telo nebeško spremenjeno? De, ako je naše življenje Marijinu podobno. — To smo imeli trideseti smarnični dan pred oči.

Z Bogom Tvoj resnični prijatelj
A. Suški.

Misijonske naznanila

precastitiga gospoda Provikarja Dr. Ignacija Knob-leher-ja do kardinala Franconi-a, vodja v rimski propagandi.

Prevzvišeni knez!

Upam, de Vi, Prevzvišeni in Precastitljivi gospod, se vedno in živo pečate za srečo in napredek našiga misijona, torej si v dolžnost štejem, Vam ob kratkim njegov sedanji stan naznaniti.

Delamo zdaj s srečnim vspeham na treh postajah, ki so za lepo število zemljopisnih širjavnih stopinj ali gradov ob Beli reki narazen, to je, pri Marii Devici v Hartumu, pri sv. Križu med Kiki, in pri Materi Božji v Gondokori med Barijani.

V Hartumu se obrača delo misijonarjev nekaj na odreja in zučevanje otrok naše naprave, ki so večidel črni mladenčki iz razločnih krajev namestništva (vikarijata), nekaj pa na duhovno pastirstvo naših duš in na zidanje misijoniša, ktero dela število rokodelcev, ki so se v ta namen našinu misijonu posvetili.

Zastran naše sole in vspeha naših gojencev ne vem dati boljšiga naznanila, kakor de pošljem Vaši Prevzvišenosti in Precastitljivosti zapisnik, ki obseže njih število, učilne tvarine in napredek vsakteriga. Z Bele reke vernivši se sim imel ne majhno veselje pri solski skušnji, ki je bila poslednjiga vel. serp. kakor ob koncu solskega leta (1855), ker sim se sam prepričal, kako lep napredek so storili v tako kratkim času ti prvi zastavki mlade srednje-afrikanse cerkve. Precej njih, ki so iz naj daljnjih krajin z lastnimi

jeziki, se ni zadosti razumelo arabskiga jezika, in vender so ti fantički na dane vprašanja tako lepo in razločno odgovarjali, de nisim vedil, čemu bi se bolj čudil, ali trudu in prizadevanju častitljivih gg. učencev, ali učilnosti učencev. —

Nektere zmed tih, ki so že od misijonoviga začetka pri nas, bi rad, berž ko bi bilo moč, poslal v kako evropejsko učiliše, de bi se ondi njih odreja dokončala. Prosim Vašo Prevzvišeno častitljivost, de bi blagovolili saj dva zmed njih v Urbanoviše (propagando) sprejeti in mi njih sprejemo naznaniti, de poskerbimo za pripravo priliko, jih skoz pušavo in potem po Nilu do Aleksandrije odpraviti. Imamo zlasti dva prav pridna mladenčica, ki bi se rada dalje učila; eden se imenuje Andrej Šerif, s hribov Fakele na jugu Kordofana, — drugi je Aleksander Dumont, sirota, sin nekiga Francoza in črne sužnje, rojen v Hartumu. Poprejšnji je na vse strani angelsk mladenec, visoke postave, desiravno še ni prestopil 15. leta; drugi je prav dobrija serca, pohleven in pobožin. Terno se zanesem v dobroto Vaše Prevzvišenosti in Precastitljivosti in upam, de bote prej ko moč blagovolili sprejeti ta pervenca, kakor sad in prihodnji zastavek našiga misijona.

Od naše keršanske občine v Hartumu zamorem ravno tako V. P. P. naznaniti veselo novico, de se dan na dan vidno razmnožuje, in desiravno je ona še deleč od popolnamosti, se vender tudi ona boljša, kar tiče versko stran, in sicer tudi pri tistih, ki jim poprej ni bilo nič mar ne za zveličanje duše, ne za cerkev, ne za Boga. Naša kapelica, ki ne obseže nad 100 ljudi, je že primajhna ob nedeljah in praznikih. Vilokonočni praznik so bile mnoge obhajila, smo imeli novih kerstov, tudi brez porok ni bilo, in skoraj upamo se družih. Ob vnebovzetji Marije Device smo imeli tridnevni praznik v slovesno zahvalo za razglasenje neoma-dežaniga spočetja Matere Božje, preblage Varhije našiga namestništva. Jest sim bil sicer bolan v postelji in se nisim mogel vdeležiti, pa bil sim prepričan, de ne le samo naši rejenci in domaćini, ampak vsi katoličani so bili z veliko pobožnostjo pričujoči, ki so pribežali pod pomoč nebeske Kraljice. (D. sl.)

Afrikansko.

Misijon v Gondokori je bil v začetku tega leta v veliki nevarnosti, kakor gospod misijonar Ueberbacher piše. Bila je namreč velika suša in vrazarji so med drugim to šibo tudi misijonišnici pripisovali. Neki dežjar, de bi se sam iz zaderge izkopal, je sklical četert ure od misijonske hiše veliki zbor, h katerimu so bili vsi veljaki na okrog poklicani. Zbor je celi dan terpel. Dežjar je rekel, de zdaj ne more dežja dati iz treh vzrokov. Morbek, posestnik, je bil vojsko zoper sardinskiga poročnika začel in ga je s svojimi ljudmi umoril; to kervavo zadolženje dež brani, v spravo mora vola dati, de se bo precej na mestu zaklal in pojedel. Dalje je Libo, kjer tergovske ladije ostajajo, hranilo veliko slonove kosti, torej mora Nigila (dežjar in poglavar, ki je bil pa pobegnul) 3 ovce v spravo dati, Vani pa, ki je bila njegova hiša polna slonove kosti, mora vola dati, in hiša naj se mu podere. Vse se je zgodilo. Zdaj pride pa versta na misijonsko hišo. Poprejšnjiga posestnika misijonske zemlje so hudo zmerjali, de bele terpi na svoji zemlji, poglavarja pa, de je v to privolil. Tudi so očitali: Vselej nosita biserov z ladije, mi jih pa nič ne dobimo. Po tem vvodu je bila hiša obsojena. Zidovi iz rudečiga ila so previsoki in ne pusté dežja doli. Streha se mora sežgati in hiša razdreti. V spravo se mora vol zaklati, 20. mal. tr. je bil ta sklep storjen, in nenavadno veliko tujih ljudi se je bilo v dvorišu dobro oboroženih zbralo, ki so na povelje čakali. Povelje na začetek pa se je k sreči odlašalo. Poprejšnji posestnik namreč in poglavar Medi sta se goreče ustavljala, ker tudi njima so hotli hiši podreti, in tako so se s tem zadovoljili, de je mogel vsak zmed nji vola dati

v spravo, in t. vola so mogli okrog posestva belih peljati. De sta se pa ta vola na misijonske stroške zaklala, se tako razume, ker povračilo bota hotla imeti, in sploh je ta prigodek priložnost k novim terjatvam, de nas bodo tukaj terpelili. — (Marsikdo se bo morebiti čudil tako neumnim in gerdim zamurskim vrazam: pomislimo pa, de tudi med nami se ne manjka tako zatelebanih zamurcev, kateri umerljivim ljudem pripisujejo moč, hudo uro narediti ali pa ustaviti. Ali ni taki človek veliko črnejši mem neveriskiga zamurca, ki pri luči svete vere vender človeku Božjo moč pripisuje? Sram te bodi ti gerdi vraznik, ki kradeš Bogu čast, ljudem pa dobro ime! Gorje tebi, gerdin! ki zoper prvo Božjo zapoved ljudi slepiš z vrazami in praznimi verami, ali celo nad duhovniga pastirja svoj lažnjivi in bogokletni jezik vzdiguješ! Vred.)

D o p i s.

Iz Rima 5. kimovca. Izidor Zavadzki. Danes so bili 15teri mladenči v bogoslovskim, in 4 v modroslovskim oddelku v cerkvi sv. Ignacija na stopinjo doktorstva povzdignjeni: vsi so iz rimskega sobivališa (Collegium romanum).

7. kimovca. Skorej sploh se govori, de misli neapolitanski kralj Njih svetosti Piju IX. zročiti 4000 svojih naj izverstnejših švajcarskih vojakov. — Uniga mesca je bilo med drugimi tudi 14 duhovnov iz Ogerskiga, večidel učnikov latinskih šol, ob šolskih praznikih sem priromalo, in več del njih je tudi zakernilo v Neapel in v Genvo. Zgled perviga skupniga romanja sem doli je pri mnogih pobožnih enake želje obudil, kakor je znati. De bi pač ves široki sever že skorej enake goreče želje občutil, in se dal serčnim željam presuniti, kako lepo de je, že tukaj na zemlji imeti zvestiga vesoljniga očeta in naj višjega poglavarja, se smeti njegovimu sedežu približati ter od njega apostolski blagoslov prejeti. — 8. kimovca. Danes, mali Smaren, so bili sv. Oče ob 11. v Avguštinarski cerkvi „Sta. Maria del Popolo“, (ki je na cesti „del Popolo“) kakor sicer vsako leto, pri slovesni veliki sv. maši „in galla“ pričujoči, ker ta cerkev se šteje k papeževim cerkvam (capellae papales). Kakor vsi Marijni prazniki, je bil tudi ta z veliko slovesnostjo obhajen in zvečer so bile vse ulice razsvitljene.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. 9. t. m. je bil prečastitima gg. dekanama Holzapfel-ju in Pečar-ju častitljivi red izroččen, kteriga podeljenje je Danica že oznanila. Deželni poglavar, prezvišeni grof Chorinsky, je vpričo prečastitljivih in blagorodnih gospodov, prošta Simona Ladinig-a, višjega šolskiga nadglednika Jurja Zavašnik-a in deželnovladnih referentov poslavljenima gospodama to čast skazal. Povzdignil je napred v nagovoru zasluženje obeh za cerkev in državo, ter je svoje veselje naznanil, de sta za svoje pohvaljeno prizadevanje tudi spoznanje pri svitlim cesarji zadobila, nato pa je vošil, de naj bi ti znamenji cesarske zadovoljnosti v prid in vspeh cerkve in države še dolgo dolgo nosila; — potem jima je častna reda pripeti blagovolil. Prečastitljivi dekan, gosp. Holzapfel, odgovori na to, se v imenu obeh zahvali, de sta se poglavar in cesar na njuno dobro voljo, ktere pa, de dela nikakor niso dosegle, tako dobrotno ozerla, in prosi, de naj bi njuno priserčeno zahvalo in živo vošilo za vse dobrote blagovolil tudi svitlimu cesarju naznaniti. Z vošilam: Slava, slava njih cesarskimu veličanstvu! se je slovesnost dokončala.

* Predčerašnjim, to je 16. t. m. so visokočastitljivi O. Salezi Volčič, poprejšnji provincial in zdaj veliki definitor, zapustili Ljubljano ter se podali proti Rimu, kjer je namen njih prihodnjiga djanja. Slovencam bodo gotovo v živim sponinu ostali vsečez visoko spoštovani gospod; pristočimo jih pa še posebno v molitev v skerbi za njih zdravje, ker se nam zdi, de so precej bolehnj odrinili.

* Pretečeno saboto, to je, 13. t. m. sim dobil iz Hartuma dva misijonska fantiča, in bom poskusil, ji v prid misijona in v Božjo čast obravnavati, ako jih Božja previdnost ohrani. Pervi, Stanislav Kostka,*) okrog 8 let star, je iz rodü Djur, iz vasi Atriu na Beli reki, in je bil l. 1854 iz sužnosti odkupljen, 24. grudna ravno tistiga leta pa po g. Kirchner-ji v Hartumu keršen. — Drugi, Jožek, med 7. in 8. letam, je iz rodü Gog-a, iz vasi Bai-e ob Beli reki. Njegovimu očetu je ime Ater, materi pa Den. Odkupljen je bil l. 1855 v Hartumu, in 8. grudna ravno tistiga leta od imenovaniga g. misijonarja keršen. Obema je bil gorencec Janez Klančnik kerstni boter. Pervi je odkupljencec ljubljanskiga spodnjiga gimnazija in je viditi prav moder in pohleven fant, pa bojim se zanj, ker je šibek, in je bil že v Hartumu bolan, kakor je sam rekel. (Tudi zdaj je nekaj obolel, ravno ko to spisujem). Tudi drugi, mislim, je slovenski odkupljencec, pa za zdaj ne vem prav, kteriga de namestuje, ker nisim dobil natankiga popisovanja iz Hartuma. Tudi ta pravi, de je bil v Hartumu bolan, pa zdaj je viditi zdrav in je silo živ. Stanislav zna že arabsko in malo laško brati: Jožek pa še ne. Vidi se nad njima, de Hartumska šola si za omiko in blagor tega ljudstva veliko prizadeva. Zdaj imamo tedaj tri pri nas (tres faciunt collegium): ako Bog ohrani vse ali nekatere, utegnejo kdaj svojim rojakam ob Visnjevi in Beli reki k spoznanju pripomoči. Če pa jih Bog poprej vzame, so saj za-se svoj namen dosegli, pa tudi v nebesih bodo kakor mladi svetniki zanesljivo za svoj narod več storili, kakor bi bili na zemlji. Vender pa po svoji človeški slabosti in kratkovidnosti močno želimo in Boga prosimo, de bi jih blagovolil dobrotno vse ohraniti, ter jia kakor apostelne čez kaj let med njih narode nazaj poslati. — K temu se pristavim, kar sleherni previdi, de otročja in zlasti šolska odreja stane veliko stroškov: jest in otroci z misijonom vred homo Bogu v molitvah priporočevali dobrotnike, kateri se bodo njih odreja vdeležili. Nova dva sta potrebna obleke, zlasti zimske, ker mraz nastaja. Treba je vsim zurjeniga in skerbniiga, pred vsim pa pobožniga učenika, kateri mora za svoj trud plačevan biti. Kar živež tiče, bodo odsihmal imeli za-se skupaj in se bo nasproti kupovalo, k čimur bo tudi posebniga posla treba. Kdor bi hotel kak dar na misijonski altar položiti, bi v tem oziru s kuho in z vsakterim živežem ustregel. Mladi zobje pa tudi zmiraj kaj hočejo imeti in ljubijo zlasti sadje: jabelka, kostanj, orehe itd., s čimur se jim posebno za južino ustreže. „Ljubljanskiga“ Stanislava se tudi njegovo ime posebej priporočuje ljubljancem in pa začetnikom njegoviga odkupljenja, gimnazjalskim učencem tega mesta. Za Jožefa bom skusil zvediti, kdo de je vložil prvi dar k njegovimu odkupljenju? Jeran.

* Roženkransko nedeljo bo v ljubljanski nunski cerkvi lepa in redka slovesnost, tri zamurske deklice namreč, ki so jih dobrotne gosp. Ursularice od gosp. Olivieri-ta sprejele, bodo ta dan keršene, birmane in obhajane. Bog jim daj visoke gnade vredno sprejeti in ohraniti!

V Komendi je bila 13. u. mesca šolska skušnja, pri kateri je bilo 12 gospodov pričujočih. Prav dobro in krepko so se otroci obnasali, pa so tudi bili naj boljši z lepimi darili, novokovanimi dvajseticami itd. obdarovani. Spomina vreden je sklepni pogovorček od sadja in evetlic, ki se je blizo takole glasil:

Peter in Janez.

Peter (v desni roki krožnik napolnjem s sadjem, v levi derži peške in drevesce s korenino). Dovolite, prečastiti gospodje! de, preden se razidemo, svojim ljubim bratcam in sestricam od sadjoreje kaj povém.

Bratec in sestrica! glejte peške, drevesce in lepo sadje. Drobne peškice se vsejejo, iz njih zrastejo lepe drevesca, in drevje nam prinaša tako dobro sadje. — Glejte jabelka,

*) Gosp. Gostner ga piše „Latinski“, pa „Latinski“ je Alojzi gornjegimnazjalski; ta pa je Stanislav Kostka ljubljanski. Spis

hruske, marelice, breskve, cimbare in grozdje, kako lepo in dobro je! — Prosim, pokusite prečastiti gospodje! — (Razdeljujejo si sadje).

Janez (s sopkam cvetlic pristopi). Lepo je res tvoje sadje in mende tudi dobro, pa jest imam še nekaj lepšega, le poglej moj pušljje! O kako neznano diši.

Peter. Veš kaj, človek ne živi od gledanja in duhanja lepih reči. Drevesca so mi ljubši memo cvetlice, prinašajo lep dobiček.

Janez. Veš kaj, Peter! človek tudi ne živi samo od kruha in sadja, ampak od vsake besede, koja pride iz Božjih ust, tako uči Jezus Kristus sam. Človek ni samo telo, človek ima tudi dušo; in duša ravno tako jedi potrebuje, kakor telo. In ravno cvetlice nam prinašajo veliko veliko dušne jedi.

Poslušaj bratec moj! Cvetlice molé prelepe pisane glavice proti svetlim nebesam, in to nas opominja, naj tudi mi svoje misli in želje obračamo v nebesa, v Boga. Kakor le tepe rožice ljudem dopadejo, tako imajo tudi starši in učniki le nad dobrimi otroci veselje in dopadajenje, in to nas uči, da naj pridni homo. Pa tudi nar lepši cvetlice zveste in minejo; to nas opominja, da svetna lepota vsa mine, — na njo zanašati se ne smemo. Pa kakor Bog rožice na spomlad k novi lepoti zopet oživilja, ravno tako bo tudi nas od smerti k novemu življenju obudil, in ako sveto živimo, nas bo v kraj večne sreče in večniga zveličanja postavil in to nas uči, — da lepo kersansko živimo.

Peter. Lep je res nauk, iz cvetlic; pa tudi drevesca mi zraven dobrega sadu lepe nauke in dušno jed dajejo. Kakor drevesce, ktero ni bilo obrezano in požlahtnjeno, dobrega sadu ne pernaša; — ravno tako tudi otrok priden, dober človek ne bo, ako nobeden zanj ne skerbi; in to me opominja, naj Boga hvalim, da mi je dal tako skerbne starše in učenike, in naj vse rad storim, kar mi ukazujejo, da bo iz mene kaj. In kadar drevje ogledujem, mi pridejo na misel besede Jezusa Kristusa, ki pravi: „Vsako drevo, ktero dobrega sadu ne prinaša, bo posekano in v ogenj verženo“. Groza in strah me spreleti in vselej terdo sklenem lepo živeti, — Boga dobrega sadu dajati.

Janez. Spoznam, bratec moj! da drevje zraven dobrega sadu tudi lepe nauke daje, in zato tudi dokej drevese na vertičku imam, in jih oskerbujem; — pa verjemi mi, da rožice še lepši in tolažljivi nauke dajejo. — Če pridejo nadloge, pomankanje in druge težave, — grem na vertec, pogledam cvetlice in spomnim se prelepih besed Jezusa Kristusa: „Zakaj ste tako žalostni? poglejte rožice na polji, kako rastejo, ne znajo delati, ne prestiti, ne tkati, ne šivati, in so vendar lepši oblečene kakor kralji in cesarji. Ako pa Bog že travo tako lepo oblači, koliko bolj bo za vas skerbni. — Zaupajte, vaš Oče v nebesih ve, kaj potrebujete“. Potolazen grem k delu nazaj, poln zaupanja, da mi Bog gotovo pomagat bo, če si le njegove zapovedi spoinovati prizadevam.

Peter. Bog ti plačaj za ta prelepi in tolažljivi nauk, z naprej hočem med drevesca, ktere dajejo dosti hrane za telo, saditi tudi cvetlice, da povzdigujejo mojo dušo k Bogu in me uče zaupati v previdnost Božjo.

Janez. Prav prav, Peter! Glej, tudi sv. Mojzi rozicu ima, ne bo ti žal, in se druge ne tako delati.

(Se obrne k gospodam). Gospodje! Prosim, prosim, poglejte se moj pridelek. (Razdeljuje v to pripravljene majhne sopke cvetlic).

Zdaj pa se zahvalimo ljubim učenikom, kteri so nas zraven družiga tudi sadjoreje učili in s cveticami preskerbeli. Zahvalimo se preljubim staršem, ki so nas radi v šolo posiljali.

Zahvalimo se vsim prečastitim gospodam, kteri so nas čast obiskali in razveselili.

Ljubi Bog Vam poverni preljubi dobrotniki in prijatli naši, stotero vse, kar ste nam ubožčkam dobrega storili! —

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Tri dni poprej je bilo ravno ondi slovesno obhajano prvo sv. Obhajilo, h kterimu je bilo 43 otrok pripravljenih. V nagovoru pri službi Božji so bili vsi pričujoči opomnjeni, da je dan perviga sv. Obhajila dan veselja za starše in druge, posebno pa še za otroke, ki so k temu sv. opravilu prav pripravljeni. Potem je bilo skazano, kaj de otroci prejmejo, kako naj Jezusa Kristusa ohranijo, in kakošne sreče de se vdeležé. Pred obhajanjem so bili otroci še spred altarja kratko opomnjeni potrebnih reči in so glasno kerstno obljubo ponovili; ravno tako so bili še po sv. Obhajilu z nekterimi priserčnimi besedami k živi hvaležnosti spodbujeni in k zvestobi do Jezusa opominjani. Globoko ginjenje odraslih in otrok je upanje dajalo, da prizadevanje po Božji milosti ne bo brez sadu. P.

Ljubeznjivost in milost Jezusova.

(Poleg Tomaža Kempčana.)

O hvaljen bodi Jezus!
Z nebes si hotel priti,
Resiti
Od smerti gresni svet.

Če od Tebe berem, pisem,
Te želim zvesto te, isem,
V tebe mislim, sladko dete,
Se topim tolažbe svete.

Zares si nar milejši,
Gospod Ti nar svetejši,
Kak zivel si ponizno,
Sin visiga Očeta!

Dosti daš ljubezni zvesti,
Ki želi le Te posesti.

O kaj stori,
Kdor Tebe, mili zapusti!
O kaj dobi,
Kdor Tebe, Jezus, pridobi!

Je nasel, v lasti ima zares
Gospoda zemlje in nebes,
Ki pa kot človek reven bil,
In jasli si je v del dobil.

Bodite mi česne jaslica,
Ker v vas blasi sveta odkupšina,
Res skrita je — pa najde se,
In se spozna — za mnoge v pridvelja.

To je veselje nar veči
Duši v ljubezni goreči,
Tebe, o Jezus, doseči,
Biti pri nizkim v vsi sreči.

Hvala naj Ti, Jezus, bo!
Ti z ljubeznijo močno
Vzgi le v mojim srcu me,
Da na večno ljubim Te. H.

Mili darovi.

Za afrikanski misijon.

G. J. V. 2 gold. — E. K. 1 gold. —

Za Semičane s točo poškodovane.

Po častitl. OO. franciskanov 22 gold. 50 kraje. —

Prijatelj! bodi v sili
Pomočnik meni mili. 2 gold.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. J. P. v C: Sino založnistvu naznanili, in upamo, da se bo vse poravnalo.